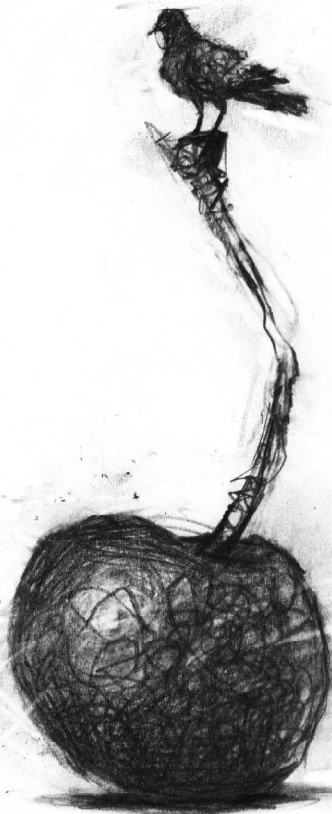

МИРОСЛАВ ХРИСТОВ

ЧРЕЩА С ГРАВИТАЦИЯ

Мирослав Христов

Череша
с
гравитация
стихове

“АРС”, Благоевград,
2010 г.

ISBN-978-954-9857-30-6

© *Мирослав Христов, 2010 г.*

© *“АРС”, 2010 г.*

*За корицата е използвана рисунка на © Божидар Симеонов
Поредицата Prima Vista - книги и автори, удостоени с лауреатско
звание от Националния конкурс на издателство “АРС” за
дебютна книга - се публикува под общата редакция на Валентин
Дишев*

Тираж 300.

Формат 32/70/100.

Печатни коли 3,75.

Череша
с
гравитация

круша

искам да бъда силен
като круша
така че когато падам
върху сухата пръст
да не се страхувам
от жълтото на удара
а да бъда истинска наслада
за налитащите ме оси

птиците

виждам
чувам
мълча си
изучавам
законите
на птиците
които летят безотговорно
над главата ми
над блока и антените
над леглото ми
вече цял час
откакто се смея

думите на молитвата
са прозорците през които
вали, излиза дима от цигарите
пускам си песен на Tricky

първият закон гласи:
събуждай се!

кафето е гъсто и плувам
в очите,
отворени широко
изгряват зениците
притаени в обвивката

на променливия Мен

втори закон:

мълчи!

вече повече от час

откакто се смея

забравям всичко, което съм знаел

за крилата им, ангелски,

не разбирам смисъла на летенето

а граници няма

все тая картина

на жената с пищния бюст

трети закон:

вали!

захарта е полепнала

по сухите устни, пръсти

търсят тялото ми, то е до мен

значи не съм сам

имам с кого да играя

на криеница

дъждът напълни чашите

да прием,

за да пораснем!

четвърти закон:
огрявай!

песента продължава
да отронва листата
от клоните
отвисоко се виждам
в гнездото е топло,
отворил съм човка

петият закон:
лети!

продължавам да се смея

светът е обърната маса
на която сме откъснали краката
за да видим как е там долу,

в кухнята

готвачът се бори с птиците
които не искат
да свършат в KFC.

ПОТВЪВАНЕ

под водата все още срещам пътници от Титаник
недорасли за катастрофата
питат ме остарели ли изглеждат
и си спомнят какво е било да правиш дупки
в лодките на местните рибари.

ЛОДКИ

имаш закачен кръст
на гърба, откачил си,
смееш се в лицето
на бетона, изливащ се
в дълбоките дупки
на нашия гrrr-ад!
търсиш синьо в очите
на небето, за да забременееш
с надежда, а нея я няма
ела по-добре у дома
там където дъвчем плътта си
смучем своите пръсти, пътуваме
по линиите на дланите, шофираме
в трезво състояние
казваме да
и казваме не
we be safe
and we be tolerant

ето че отново ще бъдем спасени
от някой пророк, говориш ми
насън, за падащи звезди,
за задачи с няколко неизвестни –
паникьосан монолог, бълнуваме
мъчим се да заспим, ти
продължаваш да пиеш кафе

и да пушиш цигари,
сякаш всеки момент ще изгреем

аз продължавам да търся кристалните обувки
под дългите поли на жените
под Витоша, която страда,
когато те гледа така унил и нищожен,
прахосващ кафявата захар
отронила се от зъбците на градския часовник

в нас се крие нероденото утре,
което обича да се кърми от сухата гръд на София,
смеем се един на друг
и залитаме право натам,
накъдето ни водят краката

ето че отново сме в ритъма
на тарамбуки и флейти
греем се с вино и лунна светлина

метод за изчисление силата на разбиване на вълна в бряг

скоростта на вятъра по мидите, умножено по песъчинките на брега, делено на рапаните и медузите, ще ни дадат дължината на вълната, от чиято маса изваждаме пяната и шамандурите, по седем, така ще получим средната сила на разбиване на вълна в бряг.

От обратната страна

Да повлечеш след себе си канавките, сяпо да падаш в насрещно движение, по рамките на очилата, по скафандър, там където си бил и си се раждал, когато изстискан като лимон от очи и с кожа покрита с лепкава горчилка – има гравитация от обратната страна. Наслаждавай се на самота, единична, празна смокинена празнота. Намери в листата си по нещо за всеки момент, за всеки погледни – и ако можеш загуби, елиминирай, вкамени всички представи за това и онова, което те обръща, носи и въвлича в късен призрачен портрет, когато покрити са с мъх клепачите и по препълнените кофи са кацнали чайки. Не се надявай, няма лесно да съзреш невидимото сърце, което се блъска и жъне в твоето чело, заради дебелината стена и рафтовете с книги, фаянса в твоята кухня, където милосърдно вярваш и за които се грижиш като истински чиновник, то не изниква и не расте (там където само твоите деца са надничали).

Отсам мрежите и мегафоните, заслушани в красив и плътен глас, сме еднакво престорени на мълчаливи риби. Ето тук избираме да станем капитани на плаващите чувства, преоткрили континенти в себе си, с изгубени карти, но с една дама купа. Заспиваме в плътта, няма вече лято, нито зима. Само един единствен незавършен ден, повличаш ни до последната отворена църква. Там, на прага ще кръстоса по женски крака и ще ни подхвърли ключ за тайната - вход за топлата утроба, в която ще спуснем котви.

Split up

слънчевият сплит
е катастрофирал
на тъмно
без светлини
бяга
от задушаването
задъхан като мъгла
и облечен
в зеленикав пуловер
стои и безмълвно
пуши цигара след цигара
издиша дима
от запалените сирени
на свитото си сърце

слънчевият сплит
търси нейните артерии
по нея е минавал той
по нея е докосвал
слепоочията и жадно
се е къпал в пяната
от вълните
на огнедишащите ѝ гърди
докато във всяка нейна клетка
е търсил спасение

слънчевият сплит

е изгубен на магистралата
на метадон
донесен на носилка
изпържен като риба
уловена в басейн
мята се на сухо
и бодлите на всички рози
разцъфнали
в петъчния следобед
го обичат

рембо тусирол дрехи вълни копчета бизнес *(лято в 3 части)*

I

филма за Рембо
в периода когато е продавал оръжие
а после влак и път
с търговска цел
на място без обозначения
с битници и кривогледство
ставам всеки ден,
за да изскачвам по една скала
с вятърът, който буди вълнисти очи

под смокинята
оставам насаме
с липсата на роля
с Лу Сюн и някой разказ без глава
със самовглъбеният и благонравен Жельо

а после Лъче Марин пее и крещи
събаря хорските прегради
с рими тръби въглища в летни печки
и музика
пред банки и магазини за кафе
и продавачки вгледани
в основната рима

на тримата на паважа, които гърмят
с оръжия, но мелодии вместо куршуми
седнали на летящо килимче,
намерено в кофата

търговията е борба
вземаш решение да достигнеш целта
въпреки всичко
можеш да водиш подобен живот
да бъдеш упорит и гладен
и да пиеш ром, водка и нес кафе разтворено в бира
да преглъщаш с развалени зъби
супата живот и обелката нощ
и гларусът и изрусеното момиче на балкона
и побърканите хора в мрежите
и рибата
и огледалата
подсолената кожа
и мисълта
за богатство
за бог-адство

II

... а после планина, където е студено и вали,
но не отвътре, а навън
с музика и кал и езера,
с целия този шум
на съвършената симфония

III

*(positioning me inside out, first aid coming to picture
the wounds)*

а в лятото има няколко, две три може би
горещи неща, като въглени и очи, които се смеят
и железни мостове, под които децата са черни
като замъглени луни в чашата, вместо лед
тя, се случва в песента,
и покойникът може да чуе как бие сърцето
отсам кафе машините и аптеките
и сиропите за кашлица, които изпиваме
защото кашляме много
и гърлото със застиналата буца пръст
изгълтана онази вечер след другата
която изгълтахме... не помня вече

онзи сън
с цветна визия, на нов три де екран
предизвикан от самолетна или психическа катастрофа
и ятата от птици-скитници и свидетели
на съновиденията

спим в един чувал и споделяме видяното
а на сутринта ядем грозде, аз се къпя
ще потеглим все накъдето сме тръгнали, нали?,
ще ни спрат на някоя граница, където концертът е

свършил

а после време ще убиваме и ще доизяждаме храната

i hear the sound of drums on a melody

i hear the time has come

(колапс изкривен във времето, пространствено
шоков удар по гръбнака на светския паразит
по туристическия вирус, по шикозния гримиран слон
зад паравана парчета месо и карнавална музика
папагали змии и хермафродити
чути в обертона, музикалния съпровод на един
разпадащ се свят)

краката ми настъпват бодилите щастливи откъснати
от тях

отпиват от бутилката, до пристанищата в нас и извън
нас

заспиваме

и се събуждаме,

за да заспим отново

някой ден

ще се събуждаме

без да спираме

човекът, който се разпадаше

човекът, който се разпадаше,
гледаше под лупа
белите си петна в зависимост от което
понякога обичаше да сглобява
несъответствията между покрива
небето и дупките – черните и белите
той губеше ръцете си
и спускаше косите си водораслени
и костите си на воля
изпълваше се с пустотата
на стотици пясъчни ивици
набразденото чело бе негов бряг
мидите негови нокти
той разбираше непонятното
когато се губеше във вълните

нощна лампа

и често
стойки под светлината
на нощната си лампа
заспиваше под своята книга
и сънуваше пеперуди
чиито цветове се различава
по мазилката, зъбите и клепачите ѝ
и тя се чувстваше самотна
недокосната от падащ покрив
или влюбена ръка
или нещо, което можеше да измие
лещите и прозорците
безветрени в онези вечери
когато заспиваше
и сънуваше безцветни пеперуди

череша с гравитация

работя над своята череша
и събирам костилки
които са твърди
и прескачат очите ми
падащи всеки път от клоните
изпод червеното на залеза
носец гравитация

не би могъл да я вкусиш
без всеки път да падаш бос
в лепкавата и красива пръст

и ти си една...

Waiting for our heads

и ти си една истинска кучка
когато говориш по телефона
и общуваш със задна мисъл
на леглото и на пейките,
навсякъде, където висим
като две изгубени бесилки.

една муха на прозореца

I

обичам да те мразя
да правя синини
по краката ти и да
те хапя в ритъм
гледайки те
безпомощна
вярвайки си
на всичкото отгоре
мислейки си
че в това има смисъл

когато вярата в другия
ме е напуснала
а тя просто е
набързо скроена рима
която забавлява околните
и заглушава неразбралите
репликите си актьори
всички си мислят
че са прави и затова
съм единен в мнението си
с онзи, който е хвърлял
камъни по очилатите
(правоъгълни кални вратолишени позорници)

II

ето че ако си сам
и силен в отношението
към самия себе си
разголен откъм грешки и неволи
като един полудял Разколников
ми се иска да плюеш
върху запотените
от своята мазна правилност
лица
и да си мълча
и да се мъча
и нищо да не мисля
и да чувствам
любов и омраза
слети в едно
еретическо начало
което е по-свободно
от едностранчивата
кон-с-капащина
лишена
от добри обноси
и мъглява
в своите виждания
защото е избрала
да живее в лъжовен съюз
с причастия и местоимения

с мен и нея
с камъка в окото ти
искам да общувам
да разбере защо
си весел и тъжен
едновременно
сменил посоките
задал щастието
като ориентир
служещ безцелно
на преходност и страсти
(ха-ха, проповеднически врели-некипели)

III

аз съм положен на произвола
на случващото се
преминаващо граници
символи и идеи
аз вярвам
че има изход
и истината
би ми го показала
ако я помоля за това
значи все още съм жив
все още – но защо ли
въобще си мисля за теб
когато си просто един

празен силует
изпразвам върху теб
съдържанието си
усещам твоята суматоха
и моето безсилие

в течението на реката
бих те помолил за прошка
а ако имаше слух
щях да ти кажа,
че съм егоистичен
и ми се иска да те мразя
просто така –
едно безочливо своеволие.

легло

тя беше избрала
вместо мен
няколко завивки в синьо
бял чаршаф
и жълта възглавница.

пак ли си мисли
че ще спим на небето

Равновесие

Ходя бос.

Уча се да ходя симетрично.

Оглеждам се.

Ръцете ми рисуват камъни.

Превръщам те в камък
и чупя с теб прозореца
през който се наблюдавахме.

Все още ходя бос по стъклата.

Пиесата, която свърши на брега

I

...

.....

.....

II

На първия ред,
на брега на театъра
завесите се вдигат, драгият зрител
наблюдава второ действие
първото е свършило
пиесата
все още е с разкрячени крака.

III

Актьорът:

– Честно казано, въздухът е замърсен от твоите идеи-
заводи.

Пиесата:

– Спомням си, че докато те зачевах, в теб растяха
дюни.

IV

Долу,
на брега,
Б., О. и Г. играят на вълни
с пясъчните замъци.

да

да спя отново на скалите
и когато ношем се прибирам
на скалното си легло
да ми се привиждат умиращи гларуси
вместо развявано от вятъра найлоново пликче

да се влюбвам и разлюбвам в теб
всеки ден да напускам твоите села и градове
да изпивам всичките ти кръчми
да ходя гладен пиан и щастлив
и да свидетелствам само на звездите
макар винаги да забравям къде са плеядите

да си непослушно дете с кални нозе
което не знае какво е наказание
да си открит и непринуден към сериозния свят
не е поличба а дарование.

Аз и кутия кибрит

*В памет на П.П.,
който беше клечка кибрит
влюбена в мрака ни.*

разхождах се сам
в града
докато една
от многото нощи
преминаваше
през мен и света
нямаше никой
а стъпките ми
въобще не притесняваха
тишината.

пожелаях
да осветя пътя си
но когато отворих
кутията кибрит
останах изумен
от гледката
в нея се бяха събрали
всички хора от града –
ето значи защо
бях сам в нощта

на излизане от храма

на излизане от храма

видях един човек
той носеше къща
върху своята глава
говореше как е падал
на земята много пъти
и разрушавал
изграденото с труд
как използвал различни материали
уж нови и безболезнени

отминавайки го
аз се изплюх
в един от неговите прозорци
помислих си –
поне малко да изчистя картината
на сменящите се сезони и лица

Януари

Януари, не си спомням откъде се връщах,
но честно казано, мисля че видях хора, които
искаха да направят от тялото си кебапчета
те имаха тапи за вино наместо очи, халюцинираха
залез в канавките, брадясал и смърдящ пиян
като отшелник залез и предрусали с поредната доза
мечта за онази с червено-бялата блуза или
сините вени за онази съвокупляваща се в снега
с пяна на уста и кървясал поглед
те рецитираха Блок и вярваха в Римската империя.

Януари, през зимата е студено, но понякога ми се иска
да прегърна своя брат и дори кръстът му да е изкован
от изгнило дърво и съвсем скоро да се срути
да го обичам така сякаш всеки момент ще умре.

голата Софи

видях на градския площад
във фонтана да се къпе
една на вид добре обладана жена
която наричаха Софи

тя знаеше че всички
бели и червени лица
с които се е срещала
или неприлично закопчавала
на които е продавала своите бедра
и многоточията зад името си
спят мокри в съня си
и я сънуват

тя знаеше защо зимата е пуснала корени
защо парковете и алеите са отдушници
защо просяците в подлезите са красиви
защо ангелите ходят боси на Женския

хората очевидно
сами я избираха
подказваха ѝ
с една извивка на устните
с една скъсана струна
и с леко притискане към гърдите ѝ
че има интересни възможности

като тази да забравиш
че някога си бил влюбен в нея

когато през февруари времето е самотно
след девет вечерта
аз се разхождам под ръка
с голата Софи

об(л)ичане

забулен в алкохолната мъгла се опитвах да те намеря
но това твоя крак ли беше, а това беше ли моята ръка

разплигам тела

останал без дрехи висях на твоя балкон

хайку-ребус

един облак свършва до мен
той носи своя край
носи в плен небето.

тя е пролетта на март
и смъртта на април.
слънчеви лъчи из нейната рокля

на простора са изпраните сърца
чисто е

Ти сама ухаеш на изсъхнали листа

Ще стоя олово в прекрасните ти зеници, boleжко моя, и ще измия бялото с пустинен цвят. Ти си недоносен спомен, но не бих казал аборт – все пак не забременяхме с чужди цветя, без градина и без приспивателни за пролетта.

Бих могъл да изровя малко пръст и да те нахраня, но ти вече си повърнала в снежните преспи на своите земни изнемогвания и не мога да помогна, защото човек като мен не може да опитоми бесовете си, жалки и неадекватни слова, захвърлени безцелно и формулирани правоъгълно, сякаш за да превърнат в абстрактна жена.

Скакалец в нощта пее симфонията на изгубено сърце, неизпълнено с пясък от собствен бряг. Неотшумяла зора, няма да разбереш защо корените прояждат основите на къщата, без покрив останала, остава ти да обичаш звездите - затова сигурно бълнуваш техния блясък.

Само ако можех да видя съня ти рано сутрин, бих въвлякъл в изкушение сухите кори на твоята страст.

плебей със скъсан джоб

изпратих съобщение
„елате да спите с нас“
и после се смях
защото никой не дойде
пък всъщност аз
съм объркал късния час
по телефона
говорил съм с непознати
но не остана време от разглеждане
на голите ти снимки
и останах прав в леглото

и все пак осъзнавам, че вие сте права
това не съм Аз който изпуска
завивката с нея на пода
където моето целомъдрие
стаено прегръща килима
успях само да изцапам
панталона син
със синята боя на очите
после да изгоря краката си
в жаравата на твоя грим
същата вечер музиката не спря да вие
а белите чаршафи се превърнаха
в тревисти поляни

видях на другия ден, че съм
прегълътнал и очите ми
станали са по-големи
от предишната процедура
по зрение така че днес
плавайки с ветроходната лодка
и мислейки си за всичко това
не успях да се отразя в дъното
където беше леглото ни

(виждах се препуснал
като побеснял кон
бягащ от невъзможната
липса на камшик и юзди)

изпратих съобщение
„елате да спите с нас“
и замълчах
стори ми се логично

Mystical machine gun

Суровината на материала, носен от нас, е правопрорционална на положениия труд по време на изгревите, събличащи пред очите ни голи лъчи. От небо-с-клона, откъдето падаме и ритаме в коремите на майките си, а после бъркаме в паниците, в търсене на мед, жизнените сокове в нас сключват брак със забранени плодове.

Ето ме – аз стоя тук, съвсем не на място, съвсем неизгубил надежда и съвсем без дъх, тъй като нямам повече камъни за мятане, а това ме убива.

Обувките, с които ходя са твърде малки или твърде големи, затова пътеката ме води пред лицето на грапавия бетон и снишените хорски прегради – бодливи ръце зъл опитомител. Ето там заставаме в бойна редица, мълчаливо заслушани в бесовете – те са тор в нашата градина.

Благостта на думите съживяващи прашасалата книга на ума са боготворна радост в дните на знака „плюс”. Само тогава бих могъл да родя отново от себе си чистата новост на времето. Тогава отново израствам без да се заяждам с кривогледството на външния поглед.

Ето тук вътрешния свят царува близо до празния величествен Отец.

чаша с ром

концентриран
като чашата с ром
в ръката си
и като цигарата
въртяща се
между показалеца
и средния пръст
си мисля как времето
е улично куче
но как все така млад
е онзи зов за бягство
към свободата на плътта
към голото небе
и девствените облаци

облизвайки се с надежда
да преобърна вътрешностите
на външния си облик
и да разсъблека
суетния призрак
на неблагоприятното съзнание
аз се изненадвам
от вида на самотните ледчета
в своята чаша

Меню

Бърза закуска.

Един сандвич с трева.

Безплатен обяд.

Маруля и репички.

Панамски ром с черешка.

Пържен скакалец и смокини.

Варена царевица.

Чушка с мед.

Вретено на пръст.

Шоколад и безалкохолно.

Бадеми и сирене.

Лято в двора.

Сребърен поднос с круши.

Обелка от ябълка.

Бягство от мислите.

Вреден навик.

Дъщеря ти.

80 години от смъртта на готвача.

Люлка без име.

Щракам с пръсти.

Водя си записки.

Полюлеят се клати.

Падат кокосови орехи.

Закусвам с гравитация.

свободно време

през свободното си време спрягам съществителни

Съдържание:

круша	5
птиците	6
потъване	9
лодки	10
метод за изчисление силата на разбиване на вълна в бряг	12
От обратната страна	13
Split up	14
рембо тусирол дрехи вълни копчета бизнес	16
човекът, който се разпаднаше	20
нощна лампа	21
череша с гравитация	22
и ти си една...	23
една муха на прозореца	24
легло	28
Равновесие	29
Пиесата, която свърши на брега	30
да	32
Аз и кутия кибрит	33
Януари	35
голата Софи	36
об(л)ичане	38
хайку-ребус	39
Ти сама ухаеш на изсъхнали листа	40
плебей със скъсан джоб	41
Mystical machine gun	43
чаша с ром	44
Меню	45
свободно време	46